

TỔ QUẢN LÝ VÀ ĐIỀU HÀNH ST.ĐỒ THỊ

CÔNG VĂN ĐẾN

Số: 896 /

Ngày 4 / 9 / 2012

Kính gửi: bác Giám đốc Xí nghiệp xe buýt Hà Nội!

Cháu là một hành khách đi xe buýt, xin phép cho cháu được giấu tên. Trước khi nói bất cứ điều gì, mong bác thứ lỗi vì sự đường đột này, cháu biết một người làm ở cương vị cao như bác chắc chắn rất bận. Cháu rất cảm ơn nếu bác dành chút thời gian đọc lá thư này của cháu và nghĩ về nó một chút.

Cháu đã đi xe buýt rất nhiều, lần đầu tiên được đi xe buýt, cháu đã thấy thật kì diệu. Đó là cái xe to nhất cháu từng thấy, là cái xe chứa nhiều người nhất cháu từng đi nhưng để đi được một chặng đường dài, cháu chỉ mất có 3000 hay 5000. Giá còn chưa bằng một cái bánh trong căng tin trường. Nhiều lúc cháu tự hỏi, làm sao cái xe to thế này có thể vận hành khi mà giá vé lại rẻ thế, như vậy có khác nào đi làm từ thiện đâu.

Lớn một chút, cháu dần hiểu biết nhiều hơn, cháu nhìn thấy những cái xe tải to hơn cả xe buýt, cháu thấy những xe khách đông nghẹt người đến mức đến chỗ đứng còn không có. Và cháu cũng đã thấy những mặt khác liên quan đến “chiếc xe kì diệu” mà cháu từng thích ngày nào.

Nghe báo đài rôm rả những tin giật gân, nào là : Xe buýt – hung thần đường phố, nào là xe buýt cán chết người, nào là phụ xe chửi tục, lái xe đánh hành khách.....

Thậm chí ngay cả trên chương trình Gala cuối năm, khi nhìn thấy mô hình xe buýt được đưa ra, cháu đã ngạc nhiên biết chừng nào. Cháu biết, khi nhân vật, sự kiện hay lĩnh vực nào được “vinh dự” nhắc tới trong “Táo quân”, tức là năm vừa qua, lĩnh vực đó đã khiến cánh nhà báo tốn biết bao nhiêu mực in, giấy viết.

Từng có một thời gian không hề ngần, cháu ghét xe buýt. Nói chính xác hơn là cháu thất vọng, không hiểu vì sao những chú phụ xe nhiệt tình, hồ hởi giúp đỡ hành khách ngày nào nay chỉ còn biết quát mắng, chửi bới hành khách, thậm chí còn chẳng xé vé. Không hiểu vì sao, những bác tài xế vui vẻ, khả năng lái xe tài tình, tập trung cao độ nay lại đi đánh cả người đang đi trên xe của mình. Chính cháu, cháu cũng không thể hiểu nổi.

Nhưng, khi nhà cháu dần có người làm trong các ngành liên quan đến xe buýt : Thanh tra sở. Cháu dần nhận ra, cái gì cũng có hai mặt của nó. Cháu từng nhìn thấy những người khách không hiểu biết, đang đi trên đường mà nặng nề đòi

xuống trong khi bên đõ còn cách đó đến hơn 500 mét. Cháu từng thấy những người lên xe là mở nhạc inh ỏi như đang ở trong phòng riêng, cháu từng thấy một bà bầu, một người già đi lên xe buýt, và khi đó những chàng thanh niên, cô gái trẻ tuổi sung sức lại ngủ hết mặc dù trước đó, họ còn đang nói chuyện âm ỉ. Cháu từng thấy một kẻ côn đồ lên xe liền hỏi linh ta linh tinh, thậm chí còn chửi vào mặt chú phụ xe khi chú không hiểu ý hấn, hấn nói “ Thái độ phục vụ kém”.

Giờ thì cháu chẳng thể tỏ ra thái độ gì nữa, khi mà cả hành khách lẫn phía người vận hành xe buýt đều có lỗi. Có muốn cũng chỉ đổ lỗi cho ba chữ “ Thiếu ý thức” mà thôi. Liệu hành khách đi trên xe buýt, có mấy người thuộc vài ba nội quy đi xe. Liệu có bao nhiêu người được nghe câu “ Đi xe buýt chỉ cần trả tiền, không cần xé vé” từ những người phụ xe có nhiệm vụ chính là việc mà họ bảo “ Không cần làm”.

Một cô bạn của cháu từ nhỏ chưa bao giờ đi xe buýt, lần đầu tiên đi xe buýt về nhà khiến cô ấy hơi bối rối. Và sáng hôm sau, cô ấy hỏi cháu : “ Chú phụ xe bảo không cần xé vé, vậy người ta cầm cái tập vé trên tay làm gì hả cậu?”. Cháu chỉ biết cười trừ mà không dám nói vì sao.

Cháu nhiều lần được chứng kiến cảnh thanh tra của sở, của xí nghiệp đi kiểm tra, cháu biết chỉ cần không xé vé hai, ba người là phụ xe bị đũa việc. Vậy mà có lần cháu thấy cả một tập dày biên bản, không hiểu đã có biết bao phụ xe bị đũa việc. Bố nói : Khi bị đũa việc thì tiền đặt cọc trong quá trình làm việc sẽ lấy ra để đền bù. Chỉ có phụ xe thiệt. Nhưng con tính thử mà xem, 3 nghìn một vé, nếu không xé thì coi như cái ba nghìn đó vào túi phụ xe. Vậy một chuyến có bao người đi xe buýt. Một ngày có bao nhiêu chuyến. Con thử dùng phép tính đơn giản xem một ngày nhà nước thiệt hại bao nhiêu tiền để xe buýt được vận hành.

Bác ạ, cháu không thể nào tính được con số đó. Nó vượt quá tưởng tượng của cháu.

Nhưng cháu đã rất vui khi thấy những cải thiện dần dần, khi những hành khách dần lịch sự hơn, cháu thấy các anh chị sinh viên nhường chỗ cho người già, chịu khó đứng ngay cả khi họ xuống tận bên cuối. Trong khi xe chưa đi được nửa đường. Cháu vui vì bác tài xế nay đã vui vẻ hơn, đõ xe đợi hành khách xuống hết rồi mới đi. Cháu vui vì các chú phụ xe giờ đây đã nhiệt tình hơn, vui vẻ nói chuyện với khách, nhắc nhở họ xuống bên dưới.